

pevnost

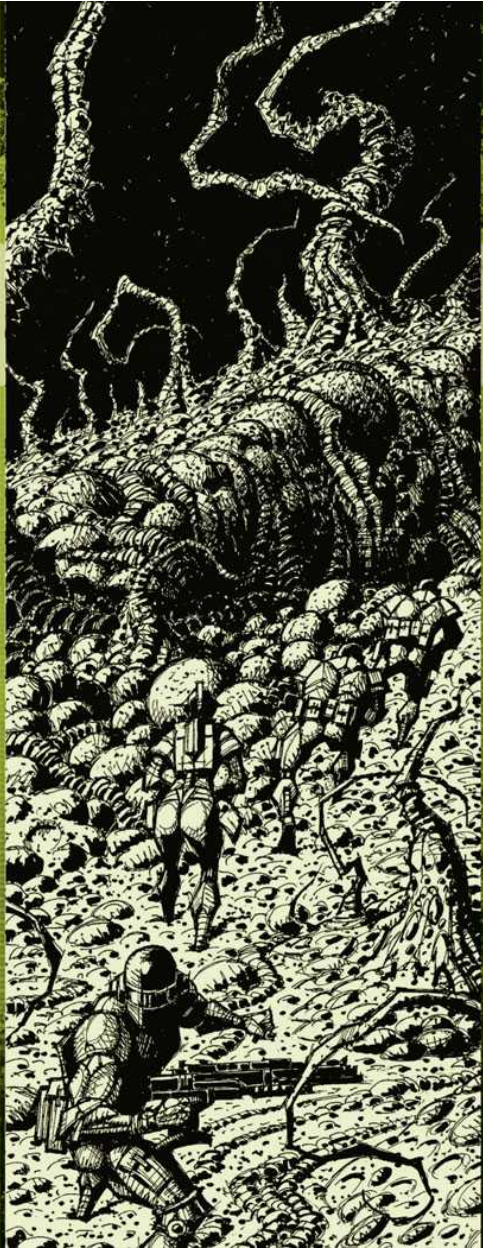
edice

Josef
Pecinovský

Věčné imago

Kroniky nové
Země

IV.

Josef Pecinovský

VĚČNÉ IMAGO

Josef Pecinovský

VĚČNÉ IMAGO

KRONIKY NOVÉ ZEMĚ IV.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2008
Cover © Lubomír Kupčák & Lukáš Tuma, 2008
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2008

ISBN 978-80-87027-91-2

1. Osud

„Merkur, Venuše, Země, Kortyzgar, Jupiter, Saturn, Uran, Neptun,“ přeříkávala Nita.

Yw Yrad sebou trhl.

„Kde jsi to slyšela?“ vyhrkl bezděčně.

Nita sebou trhla, takto svého otce neznala.

„Já...“

Zarazila se.

Yw viděl, že to přehnal. Vzal dítě do náruče. Cítil, jak její tělíčko pozvolna podléhá nekontrolovatelnému třasu.

„Promiň, Nito, to jsem nechtěl,“ šeptal Yw, spíš pro sebe, protože věděl, že děvčátko ho brzy přestane vnímat. Tiskl ji k sobě, snad v klamně naději, že objetí může zažehnat záchvat.

Každým dnem je to horší a horší. Copak to neštěstí nikdy neskončí? Copak tu není nic, co by ji uzdravilo?

Myšlenky se mu míhaly hlavou jako létavice. Na chvilku zahořely a rozplynuly se.

Do široka otevřené oči dítěte žalovaly. Yw nechápal tu krutost života. Nevěděl, odkud přichází zhoubu, která napadá jen a jen malé děti. Nevěřil však tomu, že vinen je ten, jehož jméno Nita před chvílí snad náhodou vyslovila.

V Ywovi se tříštila obava z těch, kteří to jméno pronásledovali, se vzdorem, s nímž je odhodlán jim čelit.

Jak dlouho potrvá, než Nita podlehne poslednímu záchvatu?

Až se poděsil té myšlenky, která na okamžik dominovala jeho vědomí. A přece věděl, že ta chvíle nevyhnutelně nastane. Dřív nebo později. Mohl se utěšovat jen nadějí.

A pak, jako mávnutím kouzelného proutku, se maličké tělíčko přestalo třást a oči opět zamrkaly.

Jaké štěstí, jaké štěstí. Stává se to v jednom z dvaceti případů, že je záchvat v zárodku potlačen. Ale dosud nikdo nezjistil, jaký je mechanismus té zákeřné choroby.

„Ale řekla jsem to správně, vid', tati?“ zašveholil Nitin zvonivý hlásek. V domnění, že se otec s ní chce mazlit, se zplna přitiskla k Ywově hrudi.

Na nic se nepamatuje. Tento úsek života se nikdy v její paměti nevybaví. Je ve svém neštěstí docela šťastná, neví o něm...

„Ano, řekla jsi to správně, drahoušku,“ usmál se Yw. „Jen to před nikým neříkej, pouze doma.“

Nezeptala se proč a Yw z toho měl radost. Věděl, co teď bude následovat. Přestože záchvat nenastoupil, dívka byla unavena. Během dvou minut mu usnula v náručí. Položil ji na lůžko, vyzul jí botičky a starostlivě ji přikryl.

Bude spát až do rána, a možná ještě do večera. Ale kdyby nastal záchvat...

Myšlenka, že by mohl být posledním, zcela zahltila Ywovo vědomí a způsobila v něm nakrátko paniku. Muž, který dokázal čelit mocnějším silám, podlehl na okamžik svým vlastním myšlenkám...

Bylo mu čtyřicet a leccos v životě zažil. Měl statnou, svalnatou postavu, jemný obličej, husté černé vlasy. Žil teď sám se svou dcerkou, žena, se kterou dítě zplodil, je oba dávno opustila. Zapomněl na ni i na její jméno.

Musím se lépe ovládat, přemítal, když se díval na hasnoucí den.

A tam, vysoko nad východním obzorem, jej spatřil.

Modravý jasně zářící bod. Ve všech starých a často i zakázaných příručkách se mohl dočíst o tom, že tato hvězda má být rudá, a mnohdy našel také zmínku o tom, že se nejedná o hvězdu.

Ale on byl jedním z mála, který věděl, nač vlastně hledí, či aspoň věděl víc než normální smrtelníci, bojící se na to jméno

byť jen pomyslet. Jako jeden z mála v tomto světě měl ucelené vzdělání. Neabsolvoval žádnou školu, ale systematickou pílí se seznámil se vším, co potřeboval, a také s tím, co podle názoru mocných nepotřeboval.

„I tvé jméno, Kortyzgare, podobně jako jméno Kristovo, bude jednou očištěno,“ zašeptal Yw vědom si toho, že tato jeho slova mohly zaznamenat štěnice ukryté kdesi hluboko ve stěnách pokoje. Ale musel v tuto chvíli udělat ústupek ze svých přesvědčení, musel riskovat. Musel svému bohu nahlas poděkovat.

Nita bude nadále žít. Zřejmě jen díky Kortyzgarovi. Víra je teď nejdůležitější. Tato víra je ale mnohým nebezpečná.

Věděl, co všechno má ještě udělat, ale zatím jen stál u okna, hleděl na město, které bylo jeho životem i jeho zkázkou, a přemýšlel o světě, jehož je součástí.

Stál tak, dokud se venku úplně nesetmělo, dokud se nerozsvítila všechna světla a dokud se neozvalo prudké zabušení na dveře.

A pak hleděl osamocen, strašlivě sám, opuštěn všemi blízkými, tváří v tvář čtyřem ozbrojencům.

Věděl, že nastala chvíle, které se tak dlouho obával.

„Řekl jsi to jméno, Ywe Yrade,“ uslyšel z krutých úst.

„Lan Destron,“ odpověděl Yw. „Pochopitelně, kdo jiný, sám mocný Lan Destron mě přišel navštívit.“

„Vidím, že jsi mne očekával, Ywe Yrade. O to bude vše jednodušší. Půjdeme?“

„Ještě okamžik, musím něco zařídit,“ odvětil Yw.

„Předpokládám, že se sem už nemám nikdy vrátit.“

Destron předstíral, že tuto poznámku přeslechl.

„Budiž,“ připustil. „Dávám ti dvě minuty. Jen žádné úskoky.“

Na prstech biřiců se zaleskly zbraně. Malé černé jehličky voperované pod nehty. Běžně jsou zasunuty v hlubokých pochvách. Nyní vyšlehly ven připraveny rozsévat jed rozkládající lidskou kůži i rozum.

„Dej těm tvým ježurám pohov,“ podotkl klidně Yw. „Nechystám žádnou zradu. Je to zbytečné.“

Uvolnil vchod. Destron vstoupil za ním.

Yw se ještě naposledy zastavil u Nitina lůžka. Dal krátké úsečné pokyny Nagině. Robot zavrňel a přisvědčil, že dítě přebírá do péče. Yw věděl, že na androida je spolehnutí. Mohl být klidný.

„Buď statečná, Nito, brzy se vrátím. Nezlob Naginu. Musel jsem narychlo odcestovat. Nechtěl jsem tě budit. Budu ti psát, a jak jen to bude možné, tak se vrátím. Jsi moje zlato,“ dodal a odvrátil se. Měl co dělat, aby se jeho hlas nezachvěl. Dobře totiž věděl, že Nagina bude jeho slova Nitě přesně reprodukovat. Pak ještě důrazně androidovi připomněl, aby se ani slůvkem nezmínil o nečekané návštěvě.

Destron Ywovo počínání trpně toleroval. Černé ježury na rukou biřiců se chvěly jako hadí jazyky.

„Ty přece víš, že se nevrátíš,“ namítl Destron, když Yw za sebou zavřel dveře. Potvrdil teprve teď Ywovy obavy. „Proč jí dáváš klamnou naději?“

„Naděje je jediné, pro co bude ještě žít, dokud...“

Yw nevyslovil to, co měl na jazyku, a Destron pochopil.

„Jdeme,“ zněl úsečný pokyn.

Vstoupili do těsné klece výtahu. Kabina se bezhlučně rozjela směrem dolů.

Elektromagnetické impulsy už dávno předstihly malou skupinku o celé kilometry. Rozlétly se do města a vzápětí dostihly receptory těch, kterým byly určeny.

Město se na mnoha místech probudilo, přestože se navenek zdálo, že usíná. Destron o tom nic nevěděl, Yw mohl jen tušit a doufat.

Výtah v dlouhé tenké trubici sjel na gravitačních křídlech k zemi. Vyplivl příděl lidí do podvečerního chladu. Vyšli do ulic města, které měl Yw dnes vidět naposledy.

Neměl rád to město sevřené závojem strachu. Stížené morem nevědomosti. Týrané duchem nenávisti.

Jeho svobodomyšlné povaze se přičilo pomyšlení na lži, kterými jsou ulice, domy, mosty, nároží i náměstí prosyceny jako pomalu vraždícím jedem. Jedem, na nějž si všichni již tak navykli, že bez něj nedokážou žít.

Věděl, že stačí před těmi lidmi, co jej obklopili, vyslovit jediné slovo. Pak už nebude žít.

Totéž slovo, které před tak krátkou dobou bezděčně pronesla jeho Nita. Odkud to všechno věděla? Yw se obával, že od něj. Jistě jej slyšela, když v noci informoval své věrné v tajných relacích o dalším postupu. Vždy a za všech okolností se zaštiťovali jeho jménem. Byl idolem i modlou.

Čekalo na ně vozidlo. Dlouhý, černý šíp. Na dveřích znaky Nejvyššího.

Yw se tázavě podíval na Destrona.

„V pořádku. Cesta do Podsvětí přijde později. Tvůj osud bude záviset jen na tom, jak se zachováš.“

Yw pokrčil rameny a nasedl. Biřici jej následovali. Destron dal úsečný povel řidiči. Robot reagoval přesně a spolehlivě. Vůz se rozjel, aniž Yw pocítil zrychlení. Věděl, že takto pohodlně směřjí cestovat jen mocní. A také dobře věděl, že Podsvětím je všemi nazýváno ústřední vězení, ukryté kdesi hluboko pod jeho nohama. Místo, které pohltilo tolik jeho přátel.

Nyní, zdá se, budou cestovat vzhůru, pochopil Yw, když spatřil, kam jej vůz unáší. Celé kilometry vysoká betonová Jehla protínala mraky a škádlila svým dotykem nebesa. Ale vše je klamné. Právě tak může být cíl této cesty vysoko, jako může být i hluboko. Cesta do pekel bývá široká a přímá.

Elektromagnetické vlnění se personifikovalo v hemžení davu. Impuls došel svého cíle.

Yw pozoroval město, ubíhající kolem něj vzad a propadající se do hlubin jeho paměti. Tato místa, zbrocená krví ubožáků, už neměl nikdy spatřit.

Tady, na tomto náměstí, padly desítky jeho věrných, putujících za modlitbami. Jednotka biřiců je přepadla zákeřně, bez jakékoli výstrahy. Neušetřila nikoho.

A tady, vedle tohoto parčíku, věnoval krátkou vzpomínku Ilkusi Pargonovi. Říkali mu také Obnovitel. Yw už slyšel o lidech, kteří vykonávali toto povolání, bylo to však přísně střežené tajemství. Snad se ten vzácný muž dočká jednou pamětní desky, možná i pomníku. Snad jednou přilehlá ulice ponese jeho jméno. Ale zatím uplyne ještě mnoho času a bohužel poteče také mnoho krve. Jen kdyby takových lidí, jako byl Ilkus Pargon, bylo víc. Před lety svým sebeobětováním povzbudil morálku těch, co už pod tlakem síly odstoupili od pravé víry.

Škoda, že to byl vlk-samotář. Yw se s ním nikdy osobně nesetkal, ač jej několikrát vyzýval, aby se k nim připojil. Je otázkou, zda Ilkus Pargon věřil. Proslýchalo se, že nevěřil, ale že věděl. Jenže to, co věděl, si odnesl s sebou.

A přece se nejedná jen o víru. Něco z toho věděl i Yw Yrad. Věděl to z informací, které se navzdory krutosti mocných věrně zachovaly přes dlouhá staletí. Mělo se za to, že Kortyzgar je skutečnou bytostí, nikoli jen pomyslným

symbolem. Bytostí, které bylo souzeno mlčet i v době, kdy měla tolik co říct.

A nevěřil tomu, že právě Kortyzgar je zdrojem neštěstí, které postihlo tuto planetu. Rozklad nervové tkáně, tak zněla diagnóza. Někteří lékaři i politici zákeřně používali pojmu Kortyzgarův syndrom, snad i proto, aby odradili věřící od správné cesty. Propukla epidemie, kterou Země nikdy předtím nepoznala a která decimovala její jedinou naději. Postihovala jen děti do deseti let. Kdysi řídké případy se teď množily. Proslýchalo se, že onemocní všechny děti...

Zdálo se, že existenci člověka jako samostatného druhu na této planetě se odpočítávaly poslední roky.

Nikdo ta slova nevyslovil veřejně, a přece Yw dobře věděl o šeptané propagandě, šířící se jako mor a dusící vše, co dosud vykonal. A jeho věrní, poslové Kortyzgarovi, sténali pod dalšími ranami. Už nebylo třeba justice, aby ničila jejich řady. Už nebylo třeba zákonů, mřících jako šípy na nejcitlivější místa jejich organizace. Už stačil šílící dav. Už stačilo kohokoli na ulici označit za Kortyzgarova posla, a dav dokonale své dílo.

Yw se otrásl, když spatřil na větvi oběšence. Desítky hulákajících výrostků plivala na mrtvé tělo a mlátila do něj klacky. Všichni přece museli vědět, že se jedná o nevinnou oběť, ale dav si vybil svou vášeň.

O kus dál hořel dům. Nikdo nehasil. I tady kdosi úmyslně škrtl zápalkou...

Co dělá policie? Co dělají strážci zákona?

Zbytečné klást tyto otázky. Organizace společnosti se hroutila. Ale někomu to vyhovovalo.

Jehla Nejvyšší moci zmizela ze zorného pole. Byla tak vysoká, že ji z těsné blízkosti vlastně nebylo možno spatřit

celou. Betonový masiv se tyčil vzhůru, hladký jako stvol rákosu.

Vůz zastavil.

Kolem se černal dav.

Byl to jiný dav. Nadšené tváře, rozzářené oči, ale mnozí z nich mohli vyčíst jak výzvu ke smířlivosti, tak nenávisť. Ruce pozvednuté na znamení, že nemají zbraně, Yw však věděl, že jsou připraveni i zemřít za tytéž ideály, které vyznával on. Z otevřených dlaní zářilo vepsané písmeno K.

Yw se usmál. Destron zbledl, když spatřil, že tisícovka lidí obklopila jeho vůz.

„Mohu je dát všechny zabít, Ywe Yrade. Jediným povelen. Odvolej je.“

Yw odvětil rozhodným hlasem, zcela jiným, než kterým doposud s Destronem jednal.

„To byla jen malá ukázka naší síly, Destrone. Pokud se nevrátím, dobře víš, že si pro mne přijdou. Stačilo mi deset minut, aby se tu shromáždili, ani o vteřinu déle.“

„Jak jsi to dokázal?“ divil se Destron. „Nikdo o naší akci nevěděl.“

„Můžete o tom jen přemýšlet. Můžete i vraždit. Nikdo vám v tom nezabrání. Jen se musíte bát. Vy i Nejvyšší. Musíte se bát nás svobodných lidí, poslů Kortyzgarových.“

Yw s úsměvem konstatoval, že se těla čtyř biřiců zachvěla. Černé jedovaté ostny se vymrštily a jen ostrý Destronův povel zabránil nejhoršímu. Náčelník tajné policie si byl vědom, že proti tisícovce fanatiků jsou na tomto místě bezmocní.

„Tohle už nikdy neříkej, Ywe Yrade, alespoň ne před nimi,“ stočil pohled k biřicům. „Tvá smrt by byla – zbytečná.“

„Tak jsi je s sebou nemusel brát. Tvé pozvání bych s radostí přijal. Víš, že žádám o povolení k rozhovoru s Nejvyšším už deset let. Vždy odvětlí, samozřejmě ústy svých pochopů, že na mne nemá čas.“

„Nu tak teď čas má,“ řekl chladně Destron. „Co chce dělat ten dav tady venku?“

„Nic. Jen bude čekat na můj návrat.“

„Je možné, že se nedočká,“ řekl s vážnou tváří Destron. „Co bude potom?“

„Máš z nich strach?“

Destron se zatvářil až příliš pohrdavě.

„Škoda, měl bys mít, jako každý tyran. Vždy se budeš bát lidí, kteří jsou svobodní, i těch, kteří dokážou svobodně myslet.“

Yw otevřel dveře a vystoupil na chladný beton. Ani posunkem nedal najevo, že ví, proč se tady ti lidé sešli. Zástup vytvořil uličku a eskorta vedla Ywa ke vstupnímu tunelu. Yw v té chvíli zapochyboval o tom, zda měl své věrné svolávat. V hloubi duše cítil, že mu žádné akutní nebezpečí nehrozí, a naproti tomu měl strach, že je vystavil zbytečnému riziku.

Snažil se sám sebe uklidnit pomyšlením, že jednal přesně podle tajných instrukcí vstupujících v platnost pro případ, že by došlo k zatčení někoho z čelných představitelů sekty. Podle tajných instrukcí, které sestavil on sám... Ale bylo to zbytečné. Lépe by bylo, kdyby se síle podrobil bez odporu.

Betonová brána se uzavřela.

Yw vstoupil do jiného světa.

2. Rowenter

Ke svému údivu ihned poté, co se za ním zavřela brána, pocítil Yw Kortyzgarovu přítomnost. Bylo to absurdní. Ocítl se v prostředí doslova nasáklém Kortyzgarovými zavilými nepřáteli. Byl těsně obklopen ozbrojenci s hroty zbraní namířenými přímo na jeho hrud. Hleděl na zlostí pokřivenou tvář náčelníka tajné policie, a přitom celou jeho bytost zahltit neuvěřitelný a nepochopitelný pocit, právě takový, který mu předurčil postavení v této společnosti. Postavení, soustřeďující v sobě jak obrovský vliv, tak i nesmírné riziko.

Podobně vnímal Yw Kortyzgarovu přítomnost v nejhlubších jeskyních, do nichž občas sestupoval, aby se izoloval od všech vlivů toho neklidného světa. Tam cítil chladný a tichý dech kosmu, vnímal hvězdy i planety, a zejména pak Jeho, božskou bytost odlišující se od všech vesmírných těles podobně jako člověk od všech ostatních příslušníků živočišné říše.

A v těch chvílích si vždy uvědomoval Yw děsivou skutečnost. Přestože pevně věřil v Kortyzgara, v jeho přítomnost, jeho vliv, jeho moc, vždy se děsil toho, že jej naprosto nechápe. Nebyl fanatikem. Ke všem světským záležitostem přistupoval zcela pragmaticky, ale tváří v tvář Kortyzgarovým myšlenkám pociťoval naprostou nicotnost, podobnou neko-
nečné prázdnotě kosmu.

A pokud se tady, uvnitř Jehly, cítil podobně, znamená to, že vládci tohoto světa měli potřebu izolovat se od světa stejným způsobem.

A Yw zapomněl na Kortyzgara a několik vteřin se křečovitě zabýval jedinou otázkou: Proč?

Copak i Oni mají touhu setkat se s Kortyzgarem?

Nebo je tu snad někdo, ke komu také promlouvá?

Bylo to podivné.

A pak bylo náhle ticho. Ne ticho v pozemském slova smyslu. Bylo to takové ticho, jako když se odmlčí Kortyzgar. A pak opět uslyšel okolní svět.

Těsná kabina jej unášela střelhitě směrem vzhůru. Ozbrojené ježury kamsi zmizely, doprovázel jej pouze Destron.

„Opravdu jedeme vzhůru?“ podivil se Yw nahlas.

Destron přikývl.

„Proč tolik nedůvěry, Ywe Yrade? Sám v sobě sis vytvořil iluzi nepřátel.“

Yw ostře pohlédl na Destrona. To, co teď slyšel, bylo zcela absurdní. Z úst nejzavilejších nepřátel jeho věrných to znělo jako výsměch. Má však cenu připomínat mu v tuto chvíli ty desítky nezvěstných, stovky zavražděných, tisíce uvězněných?

Kabina, doposud stoupající závratnou rychlostí, zdatelně zpomalila, Yw pocítil, jak mu setrvačnost dává pocit ztráty gravitace.

Nepříjemná chvílka brzy pominula. Výtah se hladce zastavil.

„Vítej ve stratosféře, Ywe Yrade,“ usmál se Destron a ukázal na rozevřené dveře.

Yw kráčel po měkké podlaze. Okolí bylo prosté jakýchkoli rušivých zvuků. Nic tu nepůsobilo zbytečně. Účelně zařízená, byť trochu marnotratně rozlehlá místnost. Obyčejný dřevěný nábytek, jednoduchý pracovní stůl, příruční android, dvě křesla.

A přece to bylo místo, k němuž vzhlížely miliony. Doslova vzhlížely. Tady sídlil ten, který měl moc, a Yw byl řazen mezi ty, kdo mu této moci chtějí částičku po částičce, atom po atomu, ubírat, až jej této moci úplně zbaví.

Překvapující myšlenka. Yw se při ní zachvěl. Sám odkudsi ze své mysli vyčetl, že vlastně cílem jeho počínání není nic jiného než dobýt tento prostor a sám se stát tím vyvoleným. Moc... Copak i ve mně je zakořeněna bezbřehá touha po moci?

„Promiň mi tu malou psychickou sondu, Ywe Yrade,“ uslyšel rozhodný hlas.

Yw mlčky stál a hleděl na příchozího. Samozřejmě že tu byl celou dobu, ale až teď dovolil Ywovi, aby na něj mohl pohlédnout. Hra se světlem a stíny...

Rowenter. Jistě, nemohl to být nikdo jiný, přestože jeho skutečná podoba byla pro většinu lidí tajemstvím. Jen on mohl na tomto místě vystupovat tak důstojně a sebevědomě. A snad jen Yw Yrad naproti němu může stát bez jakéhokoli náznaku pokory.

„Jsem rád, že nejsi jako všichni ti průměrní lidé, kteří sem běžně vstupují,“ promluvil konečně Rowenter zvučným hlasem navyklým nařizovat. „Většina lidí tady na tomto místě projevuje závist, nenávist, obdiv, ovšem jen málokdo projeví touhu stanout na mém místě. Někteří z nich jsou ubozí kariéristé, ochotní za hrst žrádla upsat duši ďáblu, ale jsou tu i lidé vyznávající ideály. Věřím, že ty patříš mezi ty druhé. Dokážu si vážit i svého nepřítele.“

„Jak jsi...“

„Ano, ptáš se, jak jsem to dokázal. Je to jedno z mých nemnoha tajemství. Mohu vidět do nitra duší svých přátel i nepřátel. Nikdy si tuto hru neodpustím. Samozřejmě nemohu číst tvé myšlenky, to dokáže jen málokterá bytost. Snad ani on ne.“ Na okamžik se odmlčel a Yw rázem pochopil, koho má Rowenter na mysli. A nerozuměl teď vůbec ničemu. „Ale mě stačí i to málo. Poznat aspoň částečně charakter

těch, s nimiž mám co do činění. Budiž to součástí výsad spojených s tímto úřadem.“

„S úřadem, který jsi uchvátil,“ dostaly se Ywovy myšlenky zpět do starých kolejí.

„A s úřadem, který bys rád uchvátil i ty. Pořád stejný Yw Yrad. Neodpustí si přímé až provokativní jednání ani tváří v tvář svému osudu.“

„Pokud jsi mým osudem ty, pak takovým osudem opovrhnuji,“ odpověděl rozhodně Yw Yrad.

„Nepozval jsem tě sem proto, abychom polemizovali o tak přízemních problémech. Na takové malichernosti není čas. Teď jde o mnohem víc.“

„Nechápu, čím bych ti mohl prospět, zejména proto, že k tvému prospěchu nehodlám učinit vůbec nic,“ řekl Yw.

Rowenter se na chvíli odmlčel. Ukázal na pohodlné křeslo. Yw pohrdavě pohodil hlavou.

„Dnes jsem si tě nepozval jako nepřitele. Nehodlám tě soudit za tvé názory a za činnost, kterou navzdory platným zákonům provádíš.“

„Zákonům, které jsou sice legální, ale nelegitimní...“

„Skutečně rád bych si s tebou někdy porozprávěl o těchto problémech,“ podotkl Rowenter. „Škoda, už asi nebudeme mít kdy. Víím, že jsi vlivný člověk. Jsem si vědom toho, co dokážeš, a rád bych s tebou i s tvými věrnými žil když ne v míru, tak alespoň v příměří. Víím, že stačí jen tvé slovo, aby se ten dav tam dole rozešel. Právě tak, jako stačila tvá tři slova, aby se shromáždil. *Jsi moje zlato...*“

Yw sebou trhl.

„Odkud tohle víš?“ vypadl na chvíli z role.

„Mou povinností je vědět o všem. Ano, tři nenápadná slova, která zachytil tvůj android, stačila, aby vypukla malá

revoluce. Předem tě upozorňuji, že se nezdaří. Zabraň tedy krveprolití. Prosím tě o to.“

„Ten dav se rozejde, pokud živ a zdrav odejdu z Jehly,“ řekl Yw.

Rowenter se zachmuřil.

„To je jediné, co ti dnes nemohu slíbit.“

„Ovšem, projevuje se v tobě nemilosrdný vládce, tyran a diktátor. Odpovědnost za prolitou krev padne tedy na tvou hlavu.“

„Jsi příliš domýšlivý, Ywe Yrade. Je až nepředstavitelné, že právě kvůli tobě by měly zemřít tisíce, ale do tvé nevyzpytatelné duše nebudu vstupovat. Dobrá, zatím nechme tvé věrné tam, kde jsou. Jsem přesvědčen, že po skončení našeho rozhovoru budeš jiného názoru. Posadíme se?“

Yw ještě chvíli váhal, pak se posadil naproti Rowenterovi. Chvíli si diktátora zevrubně prohlížel. Nebylo na něm nic zvláštního. Bylo mu kolem padesátky. Střední postava, dosud štíhlá, pevné svaly zocelené pravidelným cvičením. Již trochu prošedivělý, snědá, poněkud vráscitá tvář. Oblečen do těsné fialové kombinézy se znakem Moci na hrudi.

A přece před ním sedí nelítostný vládce nad miliony, zapřísáhlý nepřítel všeho, co je spojeno se jménem Jediného boha.

Yw ucítil, jak se podlaha místnosti chvěje.

„To není výškou této stavby,“ podotkl Rowenter, jako kdyby věděl, o čem Yw přemýšlí. „Jehla je postavena jako samostatný systém zcela nezávislý na této planetě. Je to svět sám pro sebe, s vlastním zdrojem gravitace, energie, s vlastní atmosférou i počasím. Může se stát poslední spásou života v případě, že tato planeta zanikne. A ta možnost je docela reálná. To, co můžeš cítit, je zemětřesení.“

„Zemětřesení?“

„Ano, vytrvalé, nepřetržité zemětřesení. Jádru Země rotuje pomaleji než její plášť. Potrvá ještě stovky let, než se obě síly vyrovnají. Pak bude Země opět jednodlitou planetou. Pohleď.“

Místnost potemněla, panorama mračen zmizelo. Yw teď viděl řez rodnou planetou. Tam, kde se střetával plášť s jádrem, planula nesmírná výheň.

„Ano, právě tady to je. Vrstvy roztavené horniny se po sobě sunou jako plochy kluzného ložiska. Teplota dosahuje statisíců stupňů, hmota přechází do plazmatického stavu. Jako žíravina prosakuje ionizovaný plyn do středu planety i k jejímu povrchu, nežádka pak pronikne jako gigantický gejzír vysoko do atmosféry a ničí vše živé.“

Yw přikývl. Věděl o nesmírných a nepochopitelných kataklyzmatech, sužujících především opačnou polokouli planety. Teď poprvé slyšel o tom, jakou by mohly mít ohnivě smrtící jazyky příčinu.

„Je možné, že tato planeta nesnese tak nesmírnou zátěž. Může se rozžhavit i zemská kůra a pevninské kry se propadnou hluboko pod povrch, což by znamenalo zánik života. Proto jsme vybudovali nesmírnými náklady Jehlu. Proto musí miliony lidí živořit, aby aspoň pro hrstku lidí byla nějaká naděje na přežití.“

„Pro hrstku vyvolených, pro hrstku těch, kteří na to mají,“ neodpustil si Yw jízlivou poznámku.

„Jehlu obývají tři miliony lidí, pokud počítáme i ty, co žijí v podzemí, mnohdy i dva kilometry pod povrchem. I pro ty může Jehla znamenat spásu, a pokud se nemýlím, najdeme mezi nimi i mnohé tvé věrné.“

Yw si s odporem připomněl Podsvětí, hluboká sklepení pod Jehlou, gigantické vězení, do něhož sám nikdy nevstoupil, ale které požíralo odpůrce režimu jako hladový dinosaur.

Yw pokrčil rameny. Nechápal, kam Rowenter míří.

„Mně se však jedná o cosi jiného,“ pokračoval Rowenter. „Pohleď.“

Na projekční ploše se objevilo asi čtyřleté dítě. Bezmocné tělíčko se nekoordinovaně třáslo. Široce rozevřené oči neviděly již svět, ale organismus se stále ještě bránil. Kdysi hladká kůže byla nyní zachvácená snad stovkou pohyblivých vředů. Kolem dítěte postával hlouček bezmocných lékařů.

Yw rozhořčeně vyskočil z křesla. Představil si okamžitě na tom místě Nitu, jejíž choroba však zatím naštěstí nedospěla do tohoto kritického stadia.

„Proč připomínáš to, co je nejtěžší ranou v mém životě?“

„Život tvé dcerky bude možná záviset jen na tom, jak se teď rozhodneš, Ywe Yrade.“

Yw se překvapeně zahleděl na Rowentera.

„Všechno souvisí se vším, Ywe Yrade. Tvá víra, nemoc tvé dcerky, planeta ohrožená ničivou zkázou, zemětřesení, které nepřetržitě pociťujeme, i osud toho, koho ty zbožňuješ. Vše má své kořeny v dávné minulosti. Tato planeta není tou planetou, kterou bývala, ale to je píseň, která tvým uším příliš neladí. Pověsti o tom, že Kortyzgara zrodila Země, považuješ za kacírství.“

„Zcela správně,“ podotkl Yw. „Tak káže jediné pravé Písmo.“

„Vidím, že v jistých oblastech života jsi fanatikem, Ywe Yrade. Co je to za hvězdu?“ zapíchl Rowenter prst do hvězdné oblohy, která je mezitím obklopila jako dusivý závoj.

„Ovšem, to je On, koho ty tak nerad vidíš,“ odpověděl bez rozmýšlení Yw.

„Proč bych ho nerad viděl? Víme o něm to, co vy, a možná i mnohem víc. On není tím, koho bych nenáviděl. Vedu

nekonečný souboj s těmi, kteří pro svůj fanatismus a pro svou oddanou víru v něco neskutečného, pro svou předstíranou oddanost vůči němu vedou svět do zkázy dřív, než by k ní skutečně mělo dojít. Nazýváte to diktaturou. Budiž, pokud je taková diktatura ku prospěchu celku, nechť je to diktatura. Ale teď nechci polemizovat o otázkách víry.

Tvá dcera i miliony dalších dětí onemocněly chorobou, která se k nám dostala z kosmu. Tam kdesi v hlubinách nesčetných galaxií existuje či existovala rasa, která se považovala za natolik jedinečnou, že se rozhodla všechny své konkurenty bez výjimky zničit. Zákeřné zárodky smrtící choroby pronikly nekonečným prázdňem a před dvaceti lety zasáhly Zemi. Zpočátku se infekce projevovala jen místy a nikdo neměl podezření, že by se mohla změnit ve strašlivou pandemii. Až pak onemocněl On.“

„Kdo?“ vyhrkl Yw.

„Ten, kdo nás od počátku před infekcí chránil. Ten, kdo rozestřel své receptory až daleko k oběžné dráze Jupiteru a vytvořil štít, kterým záření nemohlo proniknout, a pokud ano, pak velmi oslabeno.“

Tak vida, naše teorie souhlasí s oficiální, Kortyzgar není zdrojem choroby. Tak proč ty pogromy na naše věrné? Kdo vlastně šíří tu bezdůvodnou paniku v davu? Ten, kdo chce udržet moc, kdo dokáže přimět jiné, aby za něj udělali špinavou práci.

„O kom hovoříš, Rowentere?“ ptal se Yw s bledou tváří. Předstíral ohromení, v nitru však zachoval naprostý klid.

„O tvém bohu, o Kortyzgarovi.“

„Ty patříš mezi naše věrné, Rowentere?“ uniklo Ywovi.

„Ne,“ zavrtěl Rowenter hlavou. „To nemohu. Ale jsem realistický člověk. To, co ostatní lidé popírají, může být